

LBRIS

We know
books

Paul Colize

Toată violența oamenilor

Titlul original: Toute la violence des hommes

Copyright © Paul Colize 2022

Published by special arrangement with Agence Hyphen-VMK in conjunction with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency and co-agent Livia Stoia Literary Agency.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COLIZE, PAUL

Toată violența oamenilor / Paul Colize ; trad. din lb. franceză de Delia Tuică. - București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-82-6

I. Tuică, Delia (trad.)

821.133.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: SIMONA PEDA

Bun de tipar: martie 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

CNI
CORESI
Tipărit la CNI „CORESI” S.A.

Paul Colize

Toată violența oamenilor

traducere din limba franceză
de Delia Tuică

CRIME SCENE PRESS
2025

O buburuză pe pânza unui cort

Bărbatul își puse mâinile pe masă și-l fixă cu privirea.

– Am impresia că vorbesc cu pereții.

Acesta închise ochii.

Un perete. Un perete crăpat, ale cărui cărămizi erau toate înmuiate în lacrimi, sânge, violență și ură. Rarele momente de răgaz nu se vedeau decât în urmele de ciment.

Bărbatul își trase un scaun și se așeză.

– Bine. S-o luăm de la capăt.

Redeschise ochii și se concentrează pe un punct aflat în fața lui.

Despre ce început vorbea el?

Orice sfârșit duce la un început. Moartea nu survine decât dacă a avut loc nașterea. Ea închide bucla. Einstein a spus că timpul nu e o linie dreaptă, Gaudi că nimic nu e drept în natură. Nici apa, nici aerul, nici pământul, nici focul. Nici măcar linia orizontului. Toate sunt doar curbe și arabescuri.

Un atol vulcanic în imensitatea oceanului? Totul constă în detalii, pentru cei care știu să le observe.

Bărbatul reîncepu cu o voce monotonă.

– Vă numiți Nikola Stancovici, aveți 35 de ani, nu sunteți căsătorit, nu aveți copii.

Nikola?

Prenumele i se păru straniu.

Tatăl său îi spunea Niko. Mama lui *Dužo*. Sufletul meu.

Ea îi ciufulea părul când trecea pe lângă el. *Želim da te zagrlim*.

Vreau să te iau în brațe.

Părinții dictează regulile. În acel moment mai credea încă în puterea lor. Acum, știe că puterea aparține celor mai puternici. Forța le permite să se impună.

Bărbatul continuă.

– Sunteți domiciliat la Saint-Gilles, strada La Perche. Sunteți pictor, nu aveți venituri fixe. Așa este?

Venituri fixe?

Artiștii nu au venituri fixe, altfel nu ar fi artiști. Banii nu permit rescrierea trecutului.

O bilă de foc traversând cerul?

Bărbatul ridică tonul.

– Așa este, domnule Stancovici?

Simți nerăbdare în vocea lui, dorința de-a termina.

Tăcerea era aliatul său.

Arta nu își dezvăluie secretele decât într-o liniște deplină. Ar trebui să li se interzică oamenilor să vorbească în muzee. Liniștea poate să fie și o armă. Maschează minciunile, mărturisirile și trădările.

Bărbatul dădu din cap cu ciudă.

– Nu mă ajutați prea mult, domnule Stancovici.

Tăcu.

Bărbatul izbucni.

– Ați putea măcar să mă priviți atunci când vă vorbesc!

O buburuză pe pâza unui cort?

Ridică privirea.

– Aveți o pată pe cămașă.

Să citească printre rânduri

– Dați-mi dosarul lui.

Secretara avansă cu un pas prudent și puse o mapă de carton pe birou.

– Pofțiți, doamnă.

– Bine, puteți pleca.

Pauline Derval vorbea puțin, nu zâmbea, de-abia dacă zicea bună ziua, niciodată mulțumesc.

Asta era imaginea pe care personalul din subordinea ei o avea despre ea.

Era capabilă să asiste la ședințe lungi fără să se destindă, mulțumindu-se să ia niște notițe în grabă, înainte de-a da verdictul care nu suporta niciun fel de discuție.

Aerul său grav, accentuat de talia înaltă, culoarea blond-nordic a părului și ochii albaștri de oțel îi înghețau pe cei mai mulți. Nu se întâmpla rar ca vreunul dintre membrii echipei sale să-și schimbe traseul la vederea siluetei ei mergând cu pași mari pe culoare. Ca o paranteză, unii o porecleau Severitatea Sa, alții Folcoche, mama teribilă din romanul lui Hervé Bazin².

2. Hervé Bazin este un scriitor francez cunoscut în special pentru romanul său *Vipère au poing* (tradus în lb. română cu titlul *Vipera sugrumată*), publicat în 1948. Acest roman este o lucrare semiautobiografică, care relatează copilăria dificilă a autorului și relația tensionată cu mama sa. (n. trad.)

Ea știa și n-o interesa.

N-au decăt să se distreze cu astfel de copilării atâta timp cât își fac treaba.

În afara contextului profesional, prietenii și cunoștințele o vedeau ca pe o femeie de patruzeci de ani, distinsă și cultivată, oferind o companie agreabilă și folosind cu brio umorul sec.

Această metamorfoză se realiza spontan în timpul traseului dintre casa ei din Brabantul valon și locul de muncă. Optzeci și cinci de kilometri pe care îi parcurgea în viteză, în decapotabila ei Mercedes bleumarin, ascultând muzică clasică.

Deschise primul raport, vreo douăzeci de pagini, și căută numele expertului.

Philippe Bourmanne.

S-ar fi putut mai bine de-atât.

Își ridică ochii și trecu în revistă diplomele aliniate pe perete. Privirea îi fu atrasă de mașina unui angajat de rang inferior care trecea pe aleea din parcare în sens contrar. Nu era prima oară când acesta încălca regula. Își notă să-i adreseze un avertisment.

Unii sunt aici pentru a da ordine, alții pentru a le asculta, fiecare cu meseria lui.

Se întoarse la dosar și începu cu enumerarea faptelor. Faptele dictează ceea ce trebuie făcut.

Erau sordide, așa cum îi fusese teamă c-o să fie.

În douăzeci de ani învățase să se protejeze.

Își imaginează scena, ridică ochii și continuă cu biografia subiectului în cauză, studiile, parcursul profesional și sfera psiho-sexuală.

Interesant.

Abordă apoi conținutul discuției.

Fidel lui însuși, bătrânul Bourmanne fusese expeditiv. Avusese nevoie de mai puțin de o jumătate de oră pentru a pune diagnos-

ticul. Aruncă o privire la rezultatele evaluării pe scara Hare, trecu la prognostic și la concluzii.

Jargon pretențios și precauții oratorice.

Vechea școală.

Puse mâna pe cel de-al doilea raport, mai voluminos, elaborat cu câteva săptămâni mai târziu, în vederea unui nou examen.

Numele celor trei semnatari erau mai prestigioase, conținutul mai consistent, dar concluziile aceleași.

În douăzeci de ani învățase, de asemenea, să citească printre rânduri.

O chestiune era clară.

Tipul ăsta urma să îi facă probleme.

Călătorie sprâncenată

Viața lui Franco se schimbaseră radical în data de 27 iunie 2006.

În seara aceea, în timp ce se uita la televizor, la meciul dintre Franța și Spania, împreună cu sora lui, doi indivizi intraseră prin efracție într-o vilă de lux din zona de sud a Bruxelles-ului, la douăzeci de kilometri de locul în care se afla el.

Din nefericire jaful luase o întorsătură proastă.

Surprinși de proprietarul înarmat cu o bătă de baseball, răufăcătorii nu ezitaseră să-l elimine, atât pe el cât și pe soția lui și o menajeră.

Acuzat pe nedrept de această triplă crimă, fusese condamnat la douăzeci și șase de ani de închisoare.

Alibiul său a fost desființat de judecător, care considera că amprentele sale digitale și ADN-ul găsit la locul faptei primau în fața mărturiei sorei lui, cunoscută de altfel de către forțele de ordine pentru anumite fapte ce țin de moravuri.

Pentru a-i înrăutăți situația, arma utilizată fusese găsită la el acasă în timpul unei percheziții.

Defavorizat de antecedentele sale judiciare, prost apărut de avocatul lui, se alăturase celor 98% de deținuți inocenți care populau închisorile belgiene.

Aceasta era versiunea faptelor din perspectiva lui.

Tot repetând-o, ajunsese s-o și creadă.

De la Saint-Gilles, unde rămăsese până la proces, fusese transferat la Jamioulx, apoi la închisoarea de maximă securitate din Ittre, de unde fusese la doi pași să scape.

Într-o după-masă, pe când își întindea picioarele în timpul orei de plimbare, un elicopter apăruse deasupra curții. În timp ce aparatul își finaliza coborârea, un baștan se năpustise în direcția lui.

Fiind foarte aproape, așteptase ca individul să urce la bord pentru a se lansa într-un sprint și a se agăța de trenul de aterizare.

Alți deținuți îi urmaseră exemplul. Fiind prea greu, elicopterul nu reușise să decoleze și se prăbușise în curte.

Accidentul se soldase cu punerea în izolare a celui care voise să evadeze și cu arestarea complicilor săi. În plus față de un picior rupt și de multiple contuzii se alesese și cu o recompensă pusă pe capul său, pentru că stricase evadarea baștanului.

Din fericire, avocatul său intervenise pentru a evita eliminarea lui fizică, obținându-i transferul nu departe de acolo, la închisoarea Nivelles, o instituție recunoscută pentru găzduirea pedofilului Marc Dutroux și a lui Mohamed Abrini, omul cu pălărie, unul dintre indivizii kamikaze de la Zaventem.

În ciuda proximității lor imediate, nu-i întâlnise niciodată, cei doi deținuți fiind deseori supuși unui regim special.

Închisoarea din Nivelles nu era doar un loc pentru ispășirea pedepselor. Din cauza suprapopulării carcerale, ea ținea loc și de penitenciar pentru deținuții în așteptarea unui proces sau a unei decizii judiciare, cum era și cazul lui Niko, colegul său de celulă.

Nu-i plăcuse niciodată puștiul.

Încercase de mai multe ori să lege o relație cu el, fără succes.

I-ar fi plăcut să discute cu el despre actualități, femei, despre fiul său, despre mama fiului său, despre rezultatele meciurilor de

fotbal, despre proiectele sale, despre întoarcerea lui în țară, atunci când va ieși.

În zadar, nimic nu părea să-l intereseze.

În plus, în afara borcanelor de Nutella, a cutiilor de Coca și a conservelor de ton pe care și le procura de la cantină, nu putea scoate nimic de la el. Nici *shit* nici *coke*. Se întreba pe bază de ce funcționa.

Niko nu făcea parte din lumea lui.

Și nici dintr-o altă lume cunoscută.

Timp de opt luni îi suportase ciudățeniile, modul în care se holba la tavan, tăcerile prelungite, frazele incoerente, moaca de puști amărât, pantalonii negri, puloverul negru, încălțările negre.

Mucosul putea să stea ore întregi în fața televizorului, fără să-l privească, așezat pe pat, cu capul sprijinit de perete, cu un aer absent și cu borcanul de Nutella pe genunchi. Când un alt deținut i se adresa pe culoar îl fixa cu privirea, fără să scoată niciun cuvânt, cu un zâmbet pe buze, de parcă s-ar fi amuzat în sinea lui. Fără să se știe de ce se reînchidea brusc în el, își trăgea și apoi își sufla nasul, se ștergea la ochi. Alteori se ridica, bătea pasul pe loc, vorbea singur, cu pumnii strânși și o atitudine agresivă.

De mai multe ori a fost cât pe-aici să-i spargă fața. Doar teama pedepsei ce-ar fi urmat l-au reținut. Mai ales în ziua – sau mai degrabă noaptea – în care Niko a avut ideea minunată de-a rede-cora celula.

În timp ce el trăgea un pui de somn, Niko desenase cu creta pe cei patru pereți și pe tavan. Șerpi, fețe schimonosite, o femeie dezbrăcată, un castel de apă, membre smulse, un trandafir, stele, graffitiuri multicolore.

O mare porcărie.

Dimineața, neștiind cum să reacționeze, gardienii îl sunaseră pe director. Acesta venise în grabă să evalueze paguba și să hotă-

rască pedeapsa. După ce aruncase o privire circumspectă, acesta declarase că inițiativa era originală și plecase fără a impune nicio sancțiune.

Temnicerii rămăseseră muți.

Niko și-a zâmbit în barbă.

După câteva zile a zâmbit mai puțin.

Pe când se plimba prin curte, pe unde i se întâmpla să facă yoga sau exerciții de respirație, a șutat într-o minge deviată. Smar-doi au tăbărit pe el. L-au cules în bucațele dintr-un colț al curții.

Viu, dar în ce hal!

Avusese noroc. Cu câțiva ani în urmă doi tipi din Hells Angels fuseseră masacrați de vreo zece arabi. Linșajul durase cincispre-zece minute sub privirile indifferente ale paznicilor.

Nimeni nu intervenise. Unul dintre ei se mulțumise să filmeze scena cu telefonul, de sus, din ghereta lui încălzită.

În așteptarea eventualei întoarceri a lui Niko, el profitase pen-tru a curăța pereții.

După câteva zile de spitalizare fotbalistul anului se întorsese în celulă. Întins în pat, cu nasul spart, tușea, scuipa, plângea, gema și delira în limba lui.

Obosit de smiorcăiala lui Niko, i-a strecurat câteva pilule din rezerva lui personală, pentru a-l face să tacă. Revenit la viață, re-suscitatul îngânase un vag mulțumesc, înainte de a se închide la loc în *black-out*-ul său.

În tot acest timp el nu a știut niciodată de ce era Niko acolo.

După mai mult timp a reușit să afle povestea lui. Radio-șanț a avut grijă.

În dimineața asta Niko și-a făcut bagajul.

Cu direcția spitalul de nebuni.

Călătorie sprâncenată.